

Могутня установа, частина 4

Заняття провів Ганс-Пітер Хан

Субота, 23 жовтня 2010 року

Доброго ранку всім. Я тільки що думав, про те, як це було 166 років тому — 23 жовтня 1844. Безумовно багато людей не спало протягом тієї ночі. Адвентисти чекали до півночі, сподіваючись, що Христос повернеться, і вони були гірко розчаровані. Можливо відбуваються подібні розчарування і сьогодні, і ми подивимося на це в процесі проповіді.

На протязі вже декількох тижнів ми розглядаємо шлях яким працював Христос. Ми дивилися на те як Він засновував установи і вибирав співробітників. Він не мав особистого будинку, і тому залежав від гостинності інших. І останнього тижня ми вивчали те, наскільки важливо розуміти Божий шлях. Сьогодні ми ближче розглянемо шляхи, як Ісус працював і об'єднаємо це з тим, що вивчали минулого тижня.

Для початку, я би хотів зачитати текст з *Матвія*, 28 розділ. «А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (*Матвія* 28:18—20).

Тут описане місіонерське завдання, яке дав Ісус.

Я читав це протягом минулого тижня і згадував про те, як моя сім'я в часи мого дитинства приїхала на конференцію в Дікендорф. Постійно коли я читав цей текст, то в моїй голові спливали поняття пов'язані з цим. Я думав про те, що це є чимось таким що повинно статися в майбутньому. Щось велике, що має статися в один день, і євангеліє піде до цілого світу. І тоді робота євангелія прийде до свого завершення. До деякої міри це дійсно так, але я уявляв насправді велику подію.

Сьогодні коли ми озираємося назад, ми можемо бачити, що це не текст, як ми думали, про майбутнє, яке станеться колись. Ми можемо бачити, що протягом останніх декількох років Бог зміщує наш фокус. Зараз Він говорить нам іти в світ і проповідувати євангеліє. Робота правої руки розвивається, і це робота, яку ми робимо для людей. Повністю вся робота церкви отримала новий напрямок.

Спочатку був більш спокійний час, коли ми багато вивчали для себе, але зараз прийшов час, коли ми більш трудимось для інших. І це дуже приємно, чи не так? Це дійсно являється джерелом радості, коли ми можемо поділитися речами, які отримали від Бога. Я думаю зокрема про великі скарби, що Бог дав нам через вістку про реформи, які принесли нам багато доброго в особистому житті, і це природно коли ми хочемо поділитися усім цим з іншими і зробити усе можливе, щоб вони також пережили ці благословення.

Коли ми подивимося на життя Христа, то побачимо, що Він також пройшов через подібні фази життя, які проходимо ми. В Ісуса першою фазою було Його дитинство, коли Він тривалий час був малопомітним. Він працював зі своїм земним Батьком і ріс в пізнанні Бога. Потім несподівано почалася нова фаза, а саме Його громадське служіння. Це почалося з його хрещення, після якого він весь свій час, присвятив праці для людей.

Потім, в кінці, розпочалася інша фаза, яка привела його до розп'яття на хресті.

Коли ми порівнюємо це з нашою історією, то бачимо схожість. В нас був досить довгий шлях вивчення і спокою. Зараз ми маємо час публічного служіння. І ми знаємо з пророцтва, що потім прийде інший час, це будуть останні дні історії землі, такі ж самі, як і Ісус переживав в останні дні свого земного служіння, коли в центрі уваги буде не те, що тепер.

Якщо ми живемо в тій же фазі, що і Ісус, тоді варто дослідити, як Христос працював протягом цього часу. Існує багато, багато речей, які ми можемо з цього взяти, і які підкажуть нам, якою дорогою йти сьогодні.

Як би ми могли узагальнити, що це була за фаза в служінні Ісуса?

Я би сказав, що вона почалася з хрещення Ісуса. І що сталося потім? Спокушення в пустелі, після того — весілля в Кані де Він перетворив воду в вино. Потім настала Пасха, і Він прийшов в Єрусалим, де Ним був очищений храм. В Єрусалимі Христос був недовго, поки не зцілив хворого в Віфезді. Цей випадок позначив вирішальний момент в Його житті. Він зцілив цього чоловіка в суботу, що призвело до значного зростання ворожості священників і правителів проти Нього. Він був притягнутий до суду, після якого Йому довелося залишити Єрусалим, тому що ворожнеча стала такою сильною, що Христос не міг більше там працювати.

Він працював тривалий час в Галілеї, але ворожнеча проти Нього там також стала такою сильною, що Він залишив це місце, щоб повернутися в Єрусалим, де і закінчив Своє служіння

Ми бачимо, що Ісусу доводилося досить багато переміщатися, що саме по собі являється досить незвичайним. Він починав десь працювати, і раптово йшов в інше місце. Чому Він це робив?

Ісус був завжди обережним, щоб не стати занадто популярним в будь якому місті свого служіння, тому, що Він знав, що це призводитиме до ще більшої ворожнечі, яка б перешкоджала Йому в Його роботі і заважала б в досягненні мети. Ми можемо подивитися на декілька випадків, які відкрито це показують.

Один з них — це зцілення прокаженого, записане в *Матвія 8*. «А коли Він зійшов із гори, услід за Ним ішов натовп великий. І ось підійшов прокажений, уклонився Йому та й сказав: Коли, Господи, хочеш, Ти можеш очистити мене! А Ісус простяг руку, і доторкнувся до нього, говорячи: Хочу, будь чистий! І тієї хвилини очистився той від своєї прокази. І говорить до нього Ісус: Гляди, не розповідай нікому. Але йди, покажися священникові, та дар принеси, якого Мойсей заповів, їм на свідоцтво» (*Матвія 8:1—4*).

Це щось незвичне. Чому Ісус сказав це тому чоловікові? Він зцілив Його, але сказав, щоб він про це нікому не розказував. Просто мовчи.

Хіба це погано розказати про це всім. Чому Ісус наказав йому зробити саме так?

Священники були наповнені упередженням супроти Христа. Якби вони дізнались, що це Ісус зцілив того чоловіка, то це пробудило б в них упередження, і вони не були б нейтральними в оцінці стану здоров'я цього чоловіка. Можливо, їх рішення було б неправдиве. Ісус хотів дати священникам найкращу можливість побачити що зробив Бог, щоб цьому не завадили їхні упередження.

Був і інший випадок. В тому краї було багато хворих на проказу. Проказа була дуже огидною хворобою в ті дні. Прояви цієї хвороби були дуже болючими і неприємними, і в кінцевому результаті хворий помирав. Не було ніяких ліків від цієї хвороби.

Якби вилікуваний повідомив інших, то інші прокажені прийшли б до усвідомлення, що їх надія на зцілення тільки у Христі. Отже багато хто прийшов би до Нього, щоб Він доторкнувся, і люди би недобре себе почували біля Христа, бо Він доторкнувся до стількох прокажених. Люди би боялися, що вони заразяться від Христа.

Знову повторимо, така річ перешкодила б Христу в Його роботі.

Ми можемо прочитати про це в книзі *Христос — надія світу*.

«Ісус звелів цьому чоловікові нікому не розповідати про зцілення, а відразу ж піти до храму і принести жертву. Але таку жертву не можна було приймати, доки священники не обстежать хворого та не оголосять його повністю здоровим. Яким би неприємним не видавався їм цей обов'язок, вони не могли відмовитися від такого обстеження і винесення рішення.

У Писанні зазначається, як наполегливо Христос наказував чоловікові мовчати і швидко діяти. „Суворо попередивши, відразу відіслав його, наказавши: Дивися, нікому не розповідай, але йди, покажися священникові та принеси дар, який наказав Мойсей у Законі на свідчення їм“. Якби священники довідалися, яким чином відбулося зцілення прокаженого, ненависть до

Христа могла вплинути і на їхнє рішення. Ісус хотів, щоб чоловік з'явився у храмі раніше, ніж звістка про чудо дійде туди. У такому разі буде прийняте безстороннє рішення священиків, і зцілений зможе повернутися до сім'ї і друзів.

Були й інші причини, якими керувався Христос, наказуючи чоловікові мовчати. Спаситель знав, що вороги постійно намагаються обмежити Його діяльність і відвернути від Нього людей. Він усвідомлював: коли стане відомо про зцілення прокаженого, то й інші, уражені цією страшною хворобою, почнуть збиратися навколо Нього, і народ здійме крик від страху заразитися. Чимало прокажених не зможуть використати дар здоров'я так, щоб він став благословенням для них та ближніх. Збираючи навколо Себе прокажених, Христос міг дати привід для звинувачення в порушенні церемоніального закону. А це могло перешкодити проповіді Євангелія» (*Христос — надія світу*, с. [264. 1—3]).

Ісус не виходив на передній план. Він залишався в тіні, і так уникав виникнення сенсацій і привертання уваги.

Якщо би ми були Його послідовниками, то як би ми реагували? В нас могла би виникнути думка «Ого! Він тільки що зцілив прокаженого! Це є великою можливістю для інших!» Чи як би ми реагували, якщо б були лікарями? Просто уявіть собі, що ви лікар, і виявили засіб який допомагає в безнадійних випадках. Яке бажання у вас би виникло автоматично? Розповісти всім.

Проте Ісус бачив більше. Він бачив як це може перешкодити євангелії. І він мав величнішу мету. Ісус був повністю безкорисливим. Він не думав про свою власну популярність. Давайте прочитаємо далі.

«Наступні події довели правоту Христа. Багатьом людям, присутнім при зціленні прокаженого, було цікаво знати рішення священиків. Повернення прокаженого до друзів викликало велике збудження. Незважаючи на пересторогу Ісуса, чоловік навіть не пробував замовчати факт свого зцілення. Приховати таке і справді було важко, а тому прокажений усюди розповідав про те, що з ним сталося. Гадаючи, що заборона була викликана лише скромністю Ісуса, він сповіщав усюди про силу Великого Цілителя. Йому важко було зрозуміти, що кожний прояв сили Спасителя зміцнював рішучість священиків і старійшин знищити Ісуса. Усвідомлюючи, як добре бути здоровим, радіючи повноті сил, поверненню в сім'ю і суспільство, зцілений не міг не прославити свого Лікаря. Але розголошення про цю подію перешкодило подальшій діяльності Спасителя. До Христа збиралися настільки великі натовпи людей, що Він був змушений на певний час припинити Свою роботу.

Кожний учинок Христа переслідував далекосяжні цілі. Так було і у випадку з прокаженим. Дії Христа мали набагато більше значення, ніж це здавалося на перший погляд. Ісус допомагав усім, хто приходив до Нього, але й бажав благословити тих, котрі не зверталися до Нього. Спостерігаючи, як линуть до Нього митники, язичники і самаряни, Він прагнув, щоб Його почули також священики і вчителі, котрі замкнулися у своїх пересудах і традиціях. З цією метою Він використовував усі можливості. Пославши зціленого прокаженого до священиків, Він давав їм свідчення, котре могло розвіяти їхні упередження» (*Христос — надія світу*, [264.4—265.1]).

Ісус бачив більше, ніж тільки те, що відбувалось зараз, і Він не хотів обмежувати роботу Бога нерозсудливою поведінкою.

Ще був подібний випадок, який трапився в Капернаумі. Це було після закінчення суботи, коли Христос був в будинку Симона Петра, і натовп людей прийшов до Нього з бажанням бути зціленими. Ця подія показувала на те що робота тепер швидко піде вперед. Потім, на другий ранок, сталось щось зовсім інше. «Рано-вранці Петро та його товариші прийшли до Ісуса і сповістили, що мешканці Капернаума вже шукають Його. Учні були гірко розчаровані тим прийомом, який досі зазвичай люди виявляли Христові. Начальники Єрусалима хотіли вбити Ісуса; навіть мешканці Його рідного міста намагалися позбавити Його життя. Але натомість у Капернаумі Він був прийнятий з радістю, і надія учнів знову воскресла.

Можливо, все-таки серед волелюбних галілейців знайдуться прихильники нового Царства?! Однак слова Христа здивували учнів: „Ходімо в інші місця, до сусідніх сіл та міст, щоб і там проповідувати, бо на те Я й прийшов“» (*Христос — надія світу*, [260.1]).

Це звучить дивно. Справа дійсно почала рухатись вперед, і немає ніякої опозиції. Нарешті послідовники Христа почували себе бажаними. Вони думали, що якщо і треба кудись іти, то спочатку потрібно закінчити те що почалось тут. Чи це не є нормальні думки, і чи не думали б ми так само? Вони є досить природними.

«У піднесенні, яке охопило Капернаум, приховувалася небезпека, що може бути випущена з уваги головна мета Його місії. Ісус не шукав слави чудотворця чи цілителя тілесних хвороб: Він намагався привернути до Себе людей як до Спасителя. І хоч люди були схильні скоріше повірити в Нього як Царя, Котрий прийшов заснувати земне царство, Ісус бажав повернути їхні думки від земного до духовного. Суто світський успіх міг би перешкодити Його діяльності» (*Христос — надія світу*, [260.2]).

Ісус хотів зробити набагато більше для людей ніж виліковувати їхні тілесні хвороби. Він хотів вилікувати їх духовно. Він хотів бути Спасителем людства. Він не хотів привертати увагу власне до Себе, бо Він не бачив Себе на стільки важливим.

Це виявляє, яким сильним був характер Христа, і нам також треба стати такими ж. Христос міг зійти з правильного шляху в момент найбільшого успіху. Просто коли люди хотіли прославити Його, коли справа дійсно почала рухатись вперед, Христос відступив в сторону. Він зробив це тому що знав, що привертав увагу лише як Той, що чинить чуда.

Давайте застосуємо це до себе. Це подібно до уваги і слави як великого пекаря, лікаря або когось іншого. Це не є важливо. Важлива річ для людей — знайти свого Спасителя.

«Захоплення легковажної юрби було Йому неприємним. Він був далеким від самоствердження. Світ часто віддає шану становищу, багатству, талантові, але Синові Людському усе це було чужим. Ісус не застосував жодного з тих засобів, які використовують люди, щоб здобути собі повагу чи прихильність. За сотні років до народження Ісуса про Нього було дане пророцтво: „Він не буде кричати, ані вигукувати і голосу Свого на вулиці не дасть почути. Надломленої очеретини не доламає; льону тліючого не погасить; оповістить ретельно правду. Він не ослабне і не знеможеться, поки не встановить на землі правди“ (*Icaï* 42:2—4).

Фарисеї прагнули вирізнитися скрупульозним виконанням церемоній, а також своїми милостинями і показними молитвами. Вони доводили свою релігійну горливість тим, що постійно дискутували про релігію. Суперечки між представниками різних релігійних течій були гучними і тривалими; навіть на вулицях часто можна було почути голоси розгніваних учителів Закону.

Як різуче відрізнялося від усього цього життя Ісуса! У ньому ніколи не було місця для галасливих суперечок, показного благочестя або будь-якого вчинку задля схвалення людей. Христос постійно перебував у Бозі, а Бог був явлений у характері та діяльності Свого Сина. Саме до такого відкриття Ісус бажав спрямувати думки і шанобливість людей.

Сонце Праведності засяяло над світом у всьому своєму блиску, але не для того, щоб засліпити людей славою. Про Христа написано: „Прихід Його, мов зірниці“ (Осії 6:3). Тихо й лагідно світло дня зливається на Землю, проганяючи нічні тіні та пробуджуючи світ до життя. Так зійшло і Сонце Праведності, і здійснилось „лікування в проміннях його“ (Мал. 4:2)» (*Христос — надія світу*, [260.3—261.3]).

Коли ми думаємо про всю цю ситуацію, то нам легко побачити, що реакція послідовників є людською. Вони були розчаровані тим, що Ісус постійно припиняє Свою роботу в одному місті, для того щоб перейти в інше. Вони не мислили глибоко, і не бачили наслідків, які їхні ідеї могли б викликати.

Я хотів би вернутися трохи назад в публічному служінні Христа, і подивитися на досвід одного з Його учнів, як той до цього відносився. Ви знаєте, що Петро був дійсно щасливим,

що він знайшов Месію. Від був щасливим, тому що було задоволене справжнє прагнення його серця. Він був також захоплений, і мав високі надії і очікування.

Але скоро немов би холодною водою це облили. Божа робота не просувалась так, як він очікував, і не всі його сподівання виконались. Ми знаємо про ситуацію Івана Хрестителя, коли він перебував у в'язниці, і як він там був замучений. Меси не приймали Христа, так як того очікував Петро. Усі ці невдачі стояли перед його очима. Потім він почув проповідь Христа, яка не відповідала його ідеям. Це було про майбутні події і труднощі які вони повинні були пережити.

З усіма цими думками Петро вийшов одного разу ловити рибу. Ніч проходила в роздумах над усіма цими проблемами. «Закінчивши повчання, Ісус звелів Петрові відплисти в море і закинути невід. Але Петро був пригнічений — за цілу ніч він нічого не впіймав. Працюючи на самоті, він думав про долю Йоана Хрестителя, який знемагав у в'язниці. Учень Христа роздумував про те, що чекає Ісуса та Його послідовників у майбутньому [тобто, думав про своє майбутнє]; його мучили думки про невдачу Христової місії в Юдеї, про ненависть священників та рабинів. Та й навіть сьогоднішня рибна ловля виявилася марною. Коли Петро дивився на порожній невід, майбутнє видавалося йому похмурим і безнадійним. „Наставнику, — сказав він, — цілу ніч ми труділися, але нічого не піймали, але за словом Твоїм закину сїті!“» (*Христос — надія світу*, [245.3]).

В цій фразі Петро фактично виразив розпач. Він все ще любив Ісуса, і по тій причині він і зробив те що попросив Христос, але він почував себе безнадійно, і його думки крутилися навколо його життя. Він не бачив майбутнього з Христом.

Петро не бачив шанси і успіху які він очікував. Царство Боже не встановлювалось на землі, римляни не перемагались. Все сталося по-іншому. І це стало нудним і зовсім неприємним. Хоча він і не зловив ніякої риби тої ночі, але він знову почав думати про те, щоб повернутися до колишньої справи рибальства. Він думав, що це буде краще ніж те, що є зараз.

Проте Петро любив Ісуса, і Ісус вклав йому в серце істину. Коли все це закінчилося, то Петро усвідомив свою гріховність. Петро усвідомив, що Ісус в Своєму розпорядженні має значно більше ніж він, і що Ісус може вникнути в справу значно глибше ніж він.

Коли ми переносимо розчарування і реагуємо з думкою: «Чоловіче! Робота просто не йде так, як ми сподівались. Ми робимо місіонерську роботу багато років, не маючи плодів. Чи не можемо ми зрушити цю справу?», тоді нам треба усвідомити, що Бог використовує прості засоби, щоб виконати великі справи. І ми часто прагнемо великих речей, але ми повинні вчитися цінувати прості засоби, і довіряти Богу в цих питаннях. Це те, що Петро зробив цього дня, і це було його великим досягненням. Так він отримав перемогу над своїми негативними думками.

Але одне нам треба розуміти досить чітко. Навіть коли Бог робить великі речі, ми не важливі. Це є питання характеру. Слава не належить нам. Слава повинна належати Богу.

Юда бачив речі по-іншому. Ви знаєте це. Він також був розчарованим, і страждав від негативних роздумів, але він не залишав свої ідеї відносно того, як робота повинна просуватись, і як він повинен вказати Ісусу на Його помилку. Його невдоволення безупинно росло, поки він не зашкодив роботі Божій, і це також зруйнувало його.

Він також не розумів суті безкорисливого характеру і що значить відступити на задній план. Щодня Ісус відкривав йому цей характер, але Юда постійно боровся проти цього відкриття. В книзі *Христос — надія світу*, с. [493.3] сказано, що ми завжди готові привласнити собі славу, якщо в справі є успіх. І ось де нам треба бути обережними. Петро мав цю проблему. Він думав про свої особисті інтереси, своє власне майбутнє, і своє бажання успіху, і чому усе котиться вниз. Але усе це не було важливим.

Наше я завжди готове вискочити і привласнити собі славу. Але саме цього самопрославлення нам потрібно боятися. Ісус знову і знову працював над тим, щоб

відвернути учнів від цього, і навчити їх думати в іншому напрямку. Ми не повинні старатись бути успішними в очах світу.

Ви пам'ятаєте, коли Ісус говорив учням, щоб вони не раділи від того, що їм демони коряться, а щоб тішились тому, що їх імена записані на небесах. Він постійно направляв їх думки до цього.

То як же повинні реагувати ми коли Бог благословляє Свою роботу? Чи готові ми стати на задній план, по прикладу Христа, щоб робота могла рости? Чи ми пробуємо штовхати роботу вперед і скаржитись, що робота йде повільно?

Є багато прикладів цього, які ми могли б розглянути. Один, з них — нагодування п'яти тисяч людей. Давайте прочитаємо про це. «У сутінках весняного вечора люди, сидючи на траві, споживали запропоновану Христом їжу. Почуті того дня слова стали для них Божим голосом. Зцілення, свідками яких вони були, могла вчинити лише Божественна сила. Але чудо з хлібами особливим чином зворушило всіх. Кожний отримав свою частку. За днів Мойсея Бог годував Ізраїль у пустелі манною, але Ким був Цей, Хто нагодував їх того дня, як не передречений через Мойсея? Жодна людина не змогла б нагодувати п'ятьма ячмінними хлібами і двома рибинками тисячі голодних людей. Вони повторювали одне одному: „Він є справжній Пророк, Який має прийти у світ“.

Усі події того дня переконували в правдивості цієї думки. Чудо з хлібами та рибами стало для них доказом того, що довгоочікуваний Визволитель — серед них. Надії людей зростали. Ось Той, Хто зробить Юдею земним раєм, де тече молоко і мед. Він задовольнить будь-яке бажання! Ісус скине владу ненависних римлян! Він звільнить Юдею та Єрусалим! Він зцілить поранених у битві воїнів! Він нагодує цілі армії! Він зможе підкорити всі народи і дати Ізраїлеві довгоочікуване панування!

У своєму піднесенні люди були готові негайно оголосити Ісуса царем. Вони бачили, що Він не намагається повернути до Себе увагу чи здобути Собі славу. Це суттєво відрізняло Його від священників та старійшин, і народ почав побоюватися, що Він ніколи не домагатиметься престолу Давидового. Порадившись, вони вирішили оголосити Ісуса царем Ізраїлю всупереч Його власній волі. Учні поділяли думку натовпу підтверджуючи, що престол Давида по праву належить їхньому Вчителю. Лише через скромність, — пояснювали вони, — Христос відмовляється від такої честі. Нехай же народ звеличить Визволителя, а тоді зарозумілі правителі будуть змушені вшанувати Того, Хто наділений Божою владою.

Люди сповнені рішучості здійснити свій план, але Ісус знає їхній намір і краще за всіх розуміє, якими будуть наслідки таких дій. Уже зараз священники і правителі полюють на Його життя, звинувачуючи Його в тому, що Він відвертає від них людей. Спроба посадити Його на престол призвела б до насильства і кровопролиття, а це перешкодило б проповіді про духовне Царство. Потрібно було, не гаючи часу, перешкодити здійсненню такого плану. Покликавши учнів, Ісус звелів їм узяти човна і негайно повернутися до Капернаума; Сам же Він залишився відпустити народ» (*Христос — надія світу*, [377.1—378.2]).

Цікаво, чи не так? Тут та ж сама картина, що ми бачили раніше, а саме: була думка, що справа має просуватись вперед, але в нерозсудливий спосіб, який насправді може зашкодити Божій справі.

Ми знаємо про це сьогодні. Багато людей сьогодні готові підтримувати нас і рекламувати нашу продукцію, але ми повинні завжди запитувати: «Чи це не призведе нас до втрати основної мети? Чи наш шлях буде дійсно представляти перед людьми Спасителя, чи ми дамо їм лише зцілення і матеріальні речі?»

Є речі які ми сьогодні ще не бачимо, і це вороги і ворожнеча, які чекають на нас. Ми не можемо оцінити це правильно. Ми не маємо такої здатності. Ми не можемо побачити що станеться, якщо робота стає щоразу більш публічною. Іноді ми отримуємо маленьке передчуття того тут, або там, коли з'являється опозиція, але те, як справи йдуть зараз,

завдячує мудрому Божому керівництву. Для нас краще зараз щоб ми не були дуже відомі. Це дає нам набагато більше свободи, щоб робити свою роботу і готуватись до майбутнього.

Однак коли ми підходимо до кінця життя Христа, ми бачимо, що несподівано Його поведінка міняється. Що сталося?

Ми знаємо, що Ісус подорожував в Єрусалим, і Він сказав Своїм учням піти до певного чоловіка і позичити його осла. Потім Ісус в'їхав під бурхливі вітання натовпу в Єрусалим. Вони вітали Його як царя.

Що раптом трапилося в даній ситуації?

В чому була різниця? Перед цим Він ніколи не звеличував Себе. Чи не робив Він в даній ситуації щось інше?

Ми можемо прочитати про це все. «Процесія повільно просувалася вперед, натовп постійно зростав, оскільки люди почули про прибуття Ісуса і поспішали приєднатися до процесії. Кожний, хто зустрічав натовп, запитував: „Хто це такий? Що трапилось?“ Вони чули про Ісуса і чекали Його прибуття до Єрусалима, але знали, що досі Він чинив опір будь-яким спробам посадити Його на престол. Тому були вкрай здивовані, дізнавшись, що це був Ісус. Вони запитували, що могло викликати таку зміну в Тому, Хто заявляв, що Його царство не від світу цього?»

Але такі запитання заглушали тріумфальні вигуки, які знову і знову з ентузіазмом повторював натовп. Ці вигуки підхоплювали в далині інші люди, й урочистий поклик відлунювався в навколишніх пагорбах і долинах. Згодом до процесії приєдналися і юрби з Єрусалима. Незліченна кількість народу зібралася на святкування Пасхи, і тисячі з них вийшли вітати Ісуса. Вони зустрічали Його співом священних гімнів і вимахували пальмовими гілками. У храмі священики просурмили початок вечірнього богослужіння, але мало хто відгукнувся на їхній заклик. Занепокоєні старійшини говорили одні до одних: „... увесь світ пішов за Ним“.

Ніколи раніше під час Свого земного життя Ісус не дозволяв таких урочистостей, бо ясно передбачав наслідки цього. Це припровадило б Його на хрест. [Отже результат був би той самий] Однак Ісус мав намір привселюдно представити Себе Спасителем. Він хотів привернути увагу до жертви, котра увінчає Його служіння для грішного світу. У той час, коли люди зібралися до Єрусалима на свято Пасхи, Ісус — істинний Агнець — добровільно віддавав Себе на жертву. Божа Церква наступних віків мала зробити смерть Ісуса за гріхи світу предметом глибокого вивчення і роздумів. Усі факти, пов'язані з Його смертю, повинні бути достовірними і незаперечними. Ось чому було потрібно, щоб очі усіх людей звернулися на Христа. Події, котрі передували Його великій жертві, мали привернути увагу до самої Жертви. Після маніфестації, яка супроводжувала Його в'їзд до Єрусалима, усі стежили за швидким наближенням розв'язки» (*Христос — надія світу*, [570.2—571.2]).

В цьому випадку Він не поставив себе на передній план як Цілитель. Він виступив вперед як Спаситель. Він дозволив собі бути центром уваги, тому що Його метою був хрест, і Він хотів, щоб кожен побачив Його в якості Спасителя. Його жертва повинна була бути в центрі уваги.

Ця історія знаходить свою паралель і в наш час. Для нас приходить час, коли ми будемо поставлені перед світом на передній план. Але хто поставить нас в цю позицію? Робимо ми це, тому що хочемо бути центром уваги, щоб сказати світові, те що ми маємо сказати? Ні. Бог вирішує, коли це має статися. Він розмістить нас в центрі, точно по тій же причині, як це було у випадку з Ісусом, щоб виявити характер Бога. Ісус був поставлений на передній план як Спаситель. Ми будемо поставлені на передній план, щоб відкрити Спасителя і характер Божий.

Увага світу не буде спрямована на нас, на людей, як на індивідуумів. Ми не привернемо увагу через свої таланти, або через те, що ми щось добре робимо. Увага кожного буде

спрямована на роботу Бога, тому що Бог буде направляти події, щоб було так. Це буде інакше зосередження, інакший вид публічності.

Тож останнє відкриття характеру Бога буде дане в час скорботи. Цей період часу буде найтемнішим в історії землі, але світло буде найяскравішим, і не тому, що ми будемо знаходитися в центрі, але тому, що Бог помістив світло в центрі.

Отже, Бог виконує Свою роботу. Він робить Свою роботу сьогодні, і ми не робимо багато. Але Бог знає коли нас поставити перед очима громадськості. Тому ми повинні бути обережними, щоб не притягувати ніякої непотрібної уваги до себе зараз, для того щоб захистити Божі цілі і Божу роботу. Ми не повинні будити непотрібну ворожнечу зараз. Ворожнеча прийде. Ми станемо публічними. Але нехай Бог вирішить, коли це буде.

Таким є шлях виконання нашої роботи, і зокрема — роботи правої руки. Давайте дійсно, звернемо серйозну увагу на наш Приклад, на Ісуса, і будемо молитися, щоб не приймати нерозсудливі рішення. Будемо молитися, щоб Бог ясно відкрив нам наш обов'язок, і щоб ми змогли якомога довше захистити нашу роботу від зайвої ворожнечі.